

[Korsgaard.]

vil altsaa gøre Forsøg paa at komme med et Forslag. Det har jo vist sig, at andre har ikke kunnet gøre det gennem Aar, og da vi nu altsaa virkelig mener, der er Trang til en Brugsforeningsbeskatning, maa der alene af den Grund være Rimelighed i, at disse Skattelove ikke forlader dette Ting, før der er givet os en rimelig Tid til at arbejde med Tingen, det vil sige mindst 2—3 Maanedere.

Om Forenings- og Sparekassebeskatningen skal jeg ikke sige meget. De fleste af dem beskattes ikke nu og vil ikke blive beskattet senere. Penge giver Forandringen ikke, saa den kan man vistnok regne med er saa nogenlunde betydningsløs.

Saa er der endelig Formueskatten. Der mener jeg som den ærede Ordfører for Venstre, at det er meget betænkeligt, saa højt Formuebeskatningen kommer. Jeg mener ikke, at det kan være i Statens og det offentliges Interesse, at Formuerne ospises, og jeg henstiller derfor, at man paa dette Omraade i væsentlig Grad udbygger den Formuelettelse, som bestaar i den nuværende Skattelovgivning derigennem, at naar Indtægten kommer ned under 3 pCt., saa falder Formueskatten efter visse Regler. Oprindeligt havde man en Bestemmelse om, at det skulde være 5 pCt., og saa skulde der endda ikke være Sammenblanding, om jeg saa maa kalde det, af Formueafkastning og Indtægt i Almindelighed, men da var det alene Formueafkastningen. Saa vidt som man dengang var, venter jeg ikke, man vil gaa nu, men jeg henstiller, at man paa dette Omraade lemper sig hen imod 5 pCt.s Regelen eller endnu bedre lidt højere, saaledes at forstaa, at hvis den paagældende Skatteindtægt er under 5 pCt. af den Formue, den paagældende sættes i Skat af, skal han have lempet sin Formueskat.

§ 37, som blev omtalt af de ærede Ordførere for henholdsvis Socialdemokratiet og Venstre, og som vedrører Retten til at fradrage Skat, har jeg allerede udtalt mig saa kraftigt imod, som jeg har kunnet; er det ikke kraftigt nok, beklager jeg det. Jeg kan i hvert Fald forsikre, at jeg er inderlig imod det.

Det er de Bemærkninger, jeg har at gøre til Lovforslaget. Naturligvis skal det behandles i et Udvalg, og jeg maa kalde paa, at der, før Lovforslaget gennemføres, bliver en Udvalgsbehandling, hvor man virkelig faar Tid til dels selv at tænke sig om, dels at høre andres Mening ude i Landet, for hvem Loven kan betyde en hel Del.

Hassing-Jørgensen: [Skønt det ærede Medlem Hr. Korsgaard har Ret i den Udtalelse, han fremsatte, at vi jo ikke har nogen Oversigt endnu over Statens Behov for Midler i det kommende Aar, saa kan vi nok alle være enige om, at man med Sikkerhed kan gaa ud fra, at dette Behov vil blive meget stort, og derfor sympatiserer jeg med, at den højtærede Finansminister i god Tid fremlagde dette Lovforslag til Forøgelse af Statens Indtægter.

Jeg sympatiserer ogsaa med, at man nu her i første Række skal beskæftige sig med de direkte Skatter paa Indkomst og Formue. Skønt disse nye Skatter vil være meget byrdefulde — i mange Tilfælde vil det være en Fordobling af den ordinære Beskatning —, tror jeg alligevel, at de nye Skatter ikke vil virke fuldt saa tyngende paa Skatteyderne som dette Aars Skatter. For det første, fordi de bliver noget jævne fordelt, og for det andet, fordi der gives en rimelig Tid til at udrede dem. Den Skatteforhøjelse paa 40 pCt., som vi for nylig vedtog, maa nødvendigvis virke særlig tyngende, fordi den kom bag paa de fleste af os.

Men den Tilfredshed, jeg kan udtale med, at Skatteyderne saaledes nu faar god Tid til at bringe deres Budget paa Fode og indrette sig paa en systematisk Spar-sommelighed i den kommende Tid, forringes unægtelig, naar man ser Bestemmelsen i § 2, 3die Stykke, hvorefter det skal kunne bestemmes paa Finansloven for hvert af Finansaarene 1940—41 og 1941—42, hvorvidt Satsene skal forhøjes eller nedsættes. Jeg tror, de fleste vil synes, at hvad der nu her er forlangt, er ganske vist byrdefuldt, men dog forsvarligt, men paa den anden Side, at Statsforvaltningen saa ogsaa nok maa kunne indrette sig paa, at det maa have sit Forblivende derved, i hvert Fald for saa vidt angaar Finansaaret 1940—41, og dette Synspunkt finder jeg Grund til at støtte. Jeg skal gerne give Afkald paa Muligheden af en Nedsættelse for dette Skatteaars Vedkommende. Hvad angaar Finansaaret 1941—42, vil jeg ikke forud benægte Muligheden af, at en Forhøjelse kan blive nødvendig, men jeg finder ikke, at en saadan Bestemmelse bør tages paa Finansloven, det er rimeligere og overensstemmende med al god parlamentarisk Sædvane, at et saadant alvorligt Anliggende bliver Genstand for Drøftelse i Rigsdagen ved et særligt Lovforslag.

I øvrigt skal jeg ikke gøre særlige Indvendinger mod de enkelte Bestemmelser,